

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 86

гр. С., 02.03.2022 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – С., ВТОРИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ,
в закрито заседание на втори март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Росица Н. Кокудева

Членове: Зоя Ст. Шопова
Крум Б. Гечев

като разгледа докладваното от Крум Б. Гечев Въззивно гражданско дело № 20225400500026 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 435 – 438 ГПК.

Образувано е по жалба с вх. № 00746/24.01.2022г. от „ПАМПОРОВО БУС“ Е* с ЕИК: 205610575, със седалище и адрес на управление: гр. С., ул. „Полк. Дичо Петров“ № 8, вх. Б, ет. 6, ап. 35, представлявано от управителя – А.Я.Ч., депозирана чрез процесуалния представител – адв. В.Р. от АК – гр. С., със служебен адрес: гр. С., ул. „Б.“ № 7, ет. 8, ап. 8А против Постановление за отказ за извършване на изпълнителни действия /вдигане на наложен запор/ обективизирано в Протокол №10/06.01.2022г. по изпълнително дело № 607/2021г. по описа на ЧСИ Соня Димитрова, с рег. № 917 от регистъра на КЧСИ.

В жалбата се релевират оплаквания за незаконосъобразност на атакуваното постановление. Дружеството – жалбоподател излага, че с Обезпечителна заповед, издадена по в.ч.гр.д. № 456/2021г. по описа на Окръжен съд – гр.С., въз основа на която е образувано изпълнително дело № 607/2021 г. на ЧСИ Соня Димитрова е допуснато обезпечение на предявения от „ИСКИЛИЕВ“ О*, с ЕИК: 120512945 против „ПАМПОРОВО БУС“ Е*, с ЕИК: 205610575 иск по чл. 422 от ГПК с цена 16 323,72 лв. чрез налагане на обезпечителна мярка „запор“ на банковите сметки на „ПАМПОРОВО БУС“ Е* в следните банки: „Интернешънъл Асет Банк“ АД – гр. С. и „Банка ДСК“ ЕАД – гр. С. и на парично вземане на „ПАМПОРОВО БУС“ Е* от „Арексим Инженеринг“ ЕАД – гр. С., с изричното отбелязване „общо“ до размер на исковата сума - 16 323,72 лева.

В жалбата се твърди, че по образуваното изпълнително дело № 607/2021г. са изпратени от съдебния изпълнител запорни съобщения до третите лица както следва: до „Интернешънъл Асет Банк“ АД – гр. С., до

„Банка ДСК“ ЕАД – гр. С. и до „Арексим Инженеринг“ ЕАД – гр. С. , като във всяко запорно съобщение съдебният изпълнител е посочил, че заповири и забранява разпореждането със сумата от 16323,72лв. По този начин на практика са заповирани от съдебния изпълнител суми в двоен размер на допуснатото обезпечение от 16323,72лв.

Жалбоподателят излага, че съдебният изпълнител е обвързан от разпореденото от съда в обезпечителната заповед, като законът го задължава да изпълни точно и недвусмислено обезпечителната мярка. Твърди се, че действително с процесното обезпечение е наложен запов на вземанията на „Пампорово бус“ Е* от три лица, но законосъобразното изпълнение на заповедта означава, че „заповът“ може да се отнася макар и при едновременното му налагане общо и само до сумата от 16 323,72 лева. Следователно, когато съдебният изпълнител установи, че в следствие налагането на запов спрямо вземане от някое или няколко от третите лица такава наличност има и се пази, то други запови не следва да се налагат или наложените следва да бъдат вдигнати.

Предвид гореизложеното, дружеството – жалбоподател моли настоящия съдебен състав да отмени атакуваното Постановление за отказ за извършване на изпълнителни действия /вдигане на наложен запов/ обективирано в Протокол №10/06.01.2022г. по изпълнително дело № 607/2021г. по описа на ЧСИ Соня Димитрова, с рег. № 917 от регистъра на КЧСИ. Претендира и присъждане на сторените разноси.

В законоустановения срок е постъпил отговор от „ИСКИЛИЕВ“ О* , с ЕИК: 120512945, със седалище и адрес на управление: гр. С., ул. „Деспот Слав“ № 1, представлявано от Т.Х.И., депозиран чрез процесуалния представител – адв. Б.М. от АК – гр. С., със служебен адрес: гр. С., бул. „Б.“ № 20А, офис № Б 31. В отговора се излага становище за недопустимост на жалбата. Твърди се, че искането на длъжника, отправено до съдебния изпълнител да коригира действията си и да ги съобрази с обезпечителната заповед № 12/21.12.2021г. като се вдигне наложеният запов по някоя от наложените обезпечителни мерки не е от компетентност на съдебния изпълнител, а на съда. В отговора на жалбата се излага, че атакуваното действие не попада в кръга на лимитативно изброените в разпоредбата на чл. 435, ал.2 ГПК актове на съдебния изпълнител, които подлежат на съдебен контрол.

Предвид гореизложеното, настоява за прекратяване на съдебното производство като недопустимо. Претендира и присъждане на сторените разноси.

В мотивите си по чл. 436 ал. 3 от ГПК, съдебният изпълнител поддържа становище за процесуална недопустимост на жалбата, доколкото изпълнителното дело е образувано въз основа на обезпечителна заповед, а в размките на обезпечителния процес не се предвижда обжалване действията на съдебния изпълнител по аргумент от чл. 435 ГПК. Излага подробни съображения в подкрепа на становището си.

Окръжен съд – гр. С., съобразявайки доводите, изложени в жалбата и

депозирания писмен отговор, както и мотивите на ЧСИ, и след проверка на обжалвания акт на съдебния изпълнител, прие за установено следното:

Жалбата против действията на ЧСИ е депозирана в законоустановения срок, същата изхожда от страна, която притежава активна процесуална легитимация, но е насочена срещу акт на съдебния изпълнител, който не подлежи на съдебен контрол, поради което се явява процесуално недопустима.

С нормата на чл. 435, ал. 2 и ал. 3 от ГПК лимитативно са изброени действията в изпълнителното производство, които длъжникът може да обжалва. Така цитираните правни норми очертават допустимостта на жалба, предявена от длъжник срещу действия на съдебния изпълнител. В случай, че действията на съдебния изпълнител не попадат в обхвата на цитираните по-горе разпоредби, жалбата е процесуално недопустима и като такава следва да се остави без разглеждане. Това е така, тъй като новият процесуален закон изрично ограничава както кръга на изпълнителните действия, подлежащи на обжалване от страна на длъжника, така и основанията за това. Известно от правната доктрина е, че разпоредбите на процесуалните закони са императивни и ограничителни, поради което и разширителното им тълкуване е изключено като правна възможност. Невъзможността за обжалване на отделни изпълнителни действия обаче не съставлява пречка да се преценява тяхната законосъобразност в други производства, включително и такива по иск за вреди от действия на частния съдебен изпълнител.

В разпоредбата на чл. 435, ал. 2 от ГПК не е уредена правна възможност за длъжника да обжалва отказа на съдебния изпълнител да вдигне наложените запори и възбрани, каквато е настоящата хипотеза. Такава възможност не е предвидена изрично и в разпоредбата на чл. 442а от ГПК. В нормата на чл. 435, ал. 1 от ГПК е посочена обжалваемост на отказите на ЧСИ да извърши искано изпълнително действие, но законът предвижда активна процесуална легитимация за това единствено по отношение на вискателя. Действително със ЗИДГПК /ДВ, бр. 86 от 27.10.2017 г. / и с приетата нова разпоредба на чл. 442а, ал. 1 от ГПК е въведено изрично изискване за съразмерност на наложените обезпечителни мерки и предприетите изпълнителни способи с размера на задължението. Несъобразяването на принудителното изпълнение с това изискване води до неговата незаконосъобразност, съгласно изричната разпоредба на чл. 441, ал. 2 от ГПК. С оглед на това е предвидена и защита на длъжника срещу процесуално незаконосъобразното принудително изпълнение при несъразмерност, като на същия е предоставена възможността по чл. 442а, ал. 2 от ГПК да релевира несъразмерността чрез възражение пред съдебния изпълнител, който при установяване на такава вдига съответните обезпечителни мерки. За длъжника съществува правна възможност и по исков ред да ангажира отговорността на съдебния изпълнител за вреди от незаконосъобразно принудително изпълнение, поради явна несъразмерност, съгласно чл. 441, ал. 2 от ГПК.

По отношение на тази незаконосъобразност на принудителното изпълнение обаче липсва предвидена от законодателя възможност да се релевира от страна на длъжника чрез обжалване действията на съдебния

изпълнител. Това обстоятелство произтича от липсата на посочване на това основание в хипотезите, изрично и изчерпателно регламентирани в разпоредбата на чл. 435, ал. 2 от ГПК, които бяха допълнени със същия ЗИД на ГПК, обн. ДВ бр. 86/2017 г. Действително с въведената т. 6 в чл. 435, ал. 2 ГПК, е предвидена възможност длъжникът да обжалва и отказите на съдебния изпълнител да спре, да прекрати или да приключи принудителното изпълнение. Хипотезите, в които се предвижда спиране, прекратяване и приключване на принудителното изпълнение обаче са изрично изброени в ГПК и само отказът на съдебния изпълнител да предприеме съответното действие, преграждащо по – нататъшното развитие на принудителното изпълнение, е предвидено да бъде обжалван от длъжника по съдебен ред. В тази връзка следва да се има предвид и волята на законодателя при предприемането на измененията и допълненията на ГПК, извършени с посочения ЗИД от 2017 г., която може да се извлече от обсъжданията в Народното събрание, проведени на 05.07.2017г. /стенограма от посочената дата/. Народните представители, включително и самият вносител на проекта за допълнение на ГПК в тази му част, сочат, че с предвиденото в гласувания нов текст на чл. 441, ал. 2 от ГПК, "който е достатъчно тежък по отношение ангажиране на деликтната отговорност на частните съдебни изпълнители, са достатъчна гаранция и мярка в посока на това да бъдат защитени максимално правата на длъжниците в случаите, когато има незаконосъобразни действия, извършвани от частните съдебни изпълнители". Следователно, самият законодателен орган е имал идеята, че защитата на длъжника при нарушение на изискването за съразмерност, прогласено с изричната норма на чл. 442а, ал. 1 от ГПК, следва да се осъществи само чрез ангажиране отговорността на съдебния изпълнител за вреди. И поради тази причина санкцията за неизпълнение на изискването за съразмерност, систематично е поставена в нормата на чл. 441 от ГПК, предвиждаща деликтната отговорност на съдебния изпълнител за вредите, претърпени от длъжника, но не и в нормата на чл. 435, ал. 2 от ГПК – като възможност на последния да я релевира чрез обжалване действията на ЧСИ. В подкрепа на изложеното е и разпоредбата на чл. 507а, ал. 2 ГПК, съгласно която когато съдебният изпълнител е допуснал явна несъразмерност по смисъла на чл. 442а ГПК, той носи отговорност по реда на чл. 441 ГПК.

От друга страна, настоящият съдебен състав намира за необходимо да отбележи, че ако би било допустимо обжалването на отказа на съдебния изпълнител по възражението на длъжника да вдигне съответните обезпечителни мерки, това би довело до възможност за многократно обжалване на едни и същи обезпечителни мерки, доколкото тяхното съотношение спрямо размера на дълга е динамично – променя се с всяка промяна на размера на дълга /при всяко постъпване на суми за погасяване на вземането/, с всеки осъществен изпълнителен способ, с всяка промяна на пазарната конюнктура. Това би довело до значително забавяне и оскъпяване на изпълнителното производство чрез многократно обжалване на едни и същи обезпечителни мерки и назначаването на скъпи икономически експертизи по всяко възражение или жалба, което в крайна сметка не е в

интерес нито на длъжника, нито на вискателя, и които ефекти новата уредба на изпълнителното производство се стреми да избегне. Още повече, че в процесния случай се касае за обезпечителен, а не за изпълнителен заповест, който Районен съд – гр. С. с Определение № 63/31.01.2022г., постановено по гр.д. № 205/2021г. е отказал да отмени по реда на чл. 402 ГПК.

Изобщо, подходът на законодателя с действащия ГПК е да ограничи защитата на длъжника срещу незаконосъобразните действия на съдебния изпълнител чрез обжалването им пред съда, само в изрично и изчерпателно предвидените хипотези /диаметрално противоположно като подход спрямо пленарното и неограничено право на длъжника да обжалва всички действия на съдебния изпълнител по отменения ГПК/. Този подход следва да бъде съобразен и при тълкуване на предприетите изменения и допълнения на ГПК с публикувания ЗИД в ДВ, бр. 86/2017 г. Принципът е, че всяко незаконосъобразно принудително изпълнение на съдебния изпълнител, довело до причиняване на вреди на участниците в изпълнителното производство, е основание за ангажиране на неговата деликтна отговорност, но не всяко незаконосъобразно действие или бездействие на съдебния изпълнител, може да бъде обжалвано пред съда. Поради това е недопустимо извършването на разширително тълкуване на нормата на чл. 435, ал. 2, т. 6 от ГПК.

Ето защо, настоящият съдебен състав намира, че жалбата ще следва да бъде оставена без разглеждане като процесуално недопустима, а производството по в.гр.д. № 26/2022г. по описа на Окръжен съд – гр. С. ще следва да бъде прекратено. С оглед изхода на делото и отправеното искане от страна на ответника по жалбата - „ИСКИЛИЕВ“ О*, с ЕИК: 120512945, ще следва да се присъдят направените в настоящото производство разноски в размер на 1019.00 лева, представляващи заплатено адвокатско възнаграждение за изготвяне на отговор на жалба по изпълнително дело № 607/2021г. по описа на ЧСИ – Соня Димитрова с рег. № 917 от регистъра на КЧСИ.

Мотивиран от гореизложеното, Окръжен съд – гр. С.

ОПРЕДЕЛИ:

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ като процесуално недопустима жалба с вх. № 00746/24.01.2022г. от „ПАМПОРОВО БУС“ Е* с ЕИК: 205610575, със седалище и адрес на управление: гр. С., ул. „Полк. Дичо Петров“ № 8, вх. Б, ет. 6, ап. 35, представлявано от управителя – А.Я.Ч., депозирана чрез процесуалния представител – адв. В.Р. от АК – гр. С., със служебен адрес: гр. С., ул. „Б.“ № 7, ет. 8, ап. 8А против Постановление за отказ за извършване на изпълнителни действия /вдигане на наложен заповест/, обективизирано в Протокол №10/06.01.2022г. по изпълнително дело № 607/2021г. по описа на ЧСИ Соня Димитрова, с рег. № 917 от регистъра на КЧСИ.

ПРЕКРАТЯВА производството по в.гр.д. № 26/2022г. по описа на

Окръжен съд – гр. С..

ОСЪЖДА „ПАМПОРОВО БУС“ Е* с ЕИК: 205610575, със седалище и адрес на управление: гр. С., ул. „Полк. Дичо Петров“ № 8, вх. Б, ет. 6, ап. 35, представлявано от управителя – А.Я.Ч. да заплати на „ИСКИЛИЕВ“ О*, с ЕИК: 120512945, със седалище и адрес на управление: гр. С., ул. „Деспот Слав“ № 1, представлявано от Т.Х.И., парична сума в размер на 1019.00 /хиляда и деветнадесет/ лева, представляваща сторени по делото разноси за адвокатско възнаграждение.

Определението подлежи на обжалване в едноседмичен срок от съобщаването му с частна жалба пред Апелативен съд – гр. Пловдив.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____